

ALAN LEZAN

Agape

Yakınlık ile Delilik Arasında

Novella

Prolog

Hiç sıkılmam. Bugün Pazar. Balkonda saatlerce oturuyorum. Boşluğa bakıyorum, sonsuzluğa. Ve orada tuhaf bir sevinç buluyorum. Karşıdaki otobüs durağı bile büyüleyici bir şeye dönüşüyor. İşte yine geliyor – her Pazar aynı saatte orada duran adam. Hep aynı noktada. Ve bekliyor.

Bekliyor, ta ki kırmızı elbiseli esmer kadın otobüsten inene dek. Kadın karşı apartmanda oturuyor. Nasıl görünüyorsa öyle – bu yeterli. Adamın yanından geçiyor, kapıya varmadan hemen önce arkasına dönüp bakıyor. Kısa bir bakış. Adam orada, her zamanki gibi, tek kelime etmeden duruyor. Kadın dairesine giriyor. Adam sokakta kalıyor. Sonra pencereden bir şey düşüyor. Küçük bir nesne. Adam eğilip alıyor, kokluyor ve gidiyor.

Metro

Metroya biniyorum. Sık sık. Genelde bir hedefim olmadan. Zaten nereye gidebilirim ki? Bugün ortalık sakin. Tren geliyor. “İnenler insin, binenler binsin.” Biniyorum.

Gidiş yönündeki kapının yanında duruyorum, camdan tünele bakıyorum. Karanlık. Kablolar. Başka bir şey yok. Kaç durak geçtiğimi bilmiyorum. Önemli de değil. Sağımda karşı yönden gelen tren duruyor. Karşımda bir kadın. Aramızda

cam kapılar. Göz göze geliyoruz. İçimden bir elektrik geçiyor. O. Evet, o – diyor içimde bir ses.

Tren hareket ediyor. Onunki mi? Benimki mi? Bilmiyorum. Gerçek miydi bu? Serap mıydı? Gerçekten biri var mıydı orada?

Bir sonraki durakta iniyorum, karşı tarafa geçip bekliyorum. Tren geliyor. Tekrar biniyorum. Nereye gidiyorum ki? Bir sonraki durakta mı inmeliyim? Kimdi o? Bana gülümsedi mi? Gülümsediyse – bu ne anlama gelir? İşte yine orada. İnanamıyorum. Geri dönüyor. Neden? Şimdi ne olacak? Ben de mi geri dönmeliyim? Neden benden kaçıyor? Yoksa ben mi ondan kaçıyorum? Peki. Bir sonraki durakta iniyorum. Sonra? Hiçbir fikrim yok.

Tesadüf mü, kader mi?

İner inmez karşımda duruyor. Tam burnumun ucunda. Gözlerimin içine bakıyor. Sonra çantasından bir kâğıt çıkarıyor, yavaşça ve özenle ismini ve numarasını yazıyor. Bana uzatıyor ve diyor ki: “Bu oldu.” Okuyorum: Agape. Bu o. Evet, bu o – diyorum içimden. Agape. Ne güzel bir isim. Neredesin Agape?

Kayboldu.

Akşam 21.00

Onu arıyorum. Şaşırmıyor. Normalde bir kadın bana numarasını verdiyse, aramadan önce birkaç gün beklerim. Ama onunla farklı. Onunla konuşmak keyifli. O anlatıyor, ben dinliyorum. Erkeklerinden bahsediyor. X şöyleydi, Y – eh işte. Yaklaşık üç saat sonra kapatıyoruz. Bu o, diyorum kendime. Ve yatağa gidiyorum.

4

Pazartesi, yine 21.00. Tekrar arıyorum. Yine şaşırmıyor. Yine erkeklerinden konuşuyoruz. Bazen kafam karışıyor. İlk sevgilisi bazen Alex oluyor, bazen ikinci ya da üçüncü. Bilmiyorum. Karmakarışık.

Salı. Görüşmeyi teklif ediyorum. “Hayır, hayır,” diyor. “Çok soğuk. Ama istersen sen gel.” Tereddüt etmiyorum. Sadece soruyorum: Nerede ve ne zaman?

Onda

Zili çalışıyorum. Aşağı iniyor. Gerginim. Hava soğuk. Cam kapının arkasında gölgesini görüyorum. Kapı açılıyor. Birbirimize bakıyoruz. Yukarıdan aşağıya. Sonra tekrar yukarı.

Kıyafetini beğeniyorum. Bazı elbiseleri sevmem – hatta nefret ederim. Ya öyle bir şey giymiş olsaydı? Yine de sever miydim onu?

“Yukarı çıkalım mı? Sakızımı unuttum.”

“Tamam,” diyorum. “Çıkalım.”

Yukarıda hâlâ ışık yanıyor. Lavanta kokusu var. “Lavantayı severim,” diyorum ve kanepeye oturuyorum. İki odalı bir dairede yaşıyor. Önde küçük bir mutfakla birleşik büyük bir geçiş odası, arkada küçük bir yatak odası. Tatlı, orta boy bir daire.

“Bir şey içer misin?”

“Su,” diyorum. “Musluk suyu.”

Rahatlıyoruz. Bana şiirlerini gösteriyor. Yüzlercesi, beyaz A4 kâğıtlarda. Çok eski bir daktiloyla yazılmış, kâğıtlar delinmiş. Şiirlere dokunmam yasak. Okumam da. Sadece bana verdiklerini okuyorum:

Seni hissetmek.

Saçların tenimde.

Beni okşamak.

Kısa bir an için tadılmış mutluluk.

Gözlerinde gördüm sonsuzluğu.

İlk kez içtim aşkı.

Sakin kalıyorum. Hiçbir şey okumamış gibi davranıyorum.

“Güzel,” diyorum. “Gerçekten çok güzel.”

Bir tane daha uzatıyor.

“Onu nasıl anlamak istersen, öyle anla,” diyor.

Okuyorum:

Sana açılıyorum,

Bir kutsama gibi taşarak,

Seni hayatımın sonuna dek seviyorum.

“Harika,” diyorum. “Sen mi yazdın bunu?”

Gözlerimin içine derin derin bakıyor. Sert kanepeye yanıma oturuyor. Mahcubiyetle bir ona, bir elimdeki şiirlere bakıyorum. Sonra aniden: “Tamam, çıkalım mı?” diyorum.

Kafe

Yakındaki bir kafeye gidiyoruz. Eski filmler gösteren bir sinemanın parçası. Zamanla öğreniyorum: Oyuncuymuş. Sekiz kardeşi varmış. Tüylerim diken diken oluyor.

Yedi kız kardeş. Bir erkek kardeş. Hepsi sanatla uğraşıyor. Erkek kardeşi bir yıldır hapiste. On sekiz yaşında bir sınıf arkadaşının boğazını kesmiş. Bir kız kardeşi uyuşturucu kullanıyor. Bir diğeri bir şeyler yapıyor. Diğerleri – hiçbir şey.

Bir şeyler sipariş etmemiz gerekiyor. Önce şarap istiyor. Sonra çay. Sonra da hiçbir şey. Garson üçüncü, belki dördüncü kez geliyor. Agape elini kaldırıyor: “Yok, istemiyorum... Bugün değil,” diyor. Sesi, kapanan bir perde gibi.

Peki. Geç oldu. Kalkıyoruz. Kapının önünde veda etmek istiyorum ama uzun uzun göz göze geliyoruz. Fazla uzun. Sonra yukarı çıkıyoruz, onun evine. Birinci katta oturuyor. Merdivenler gıcırıyor. Adımları huzursuz, neredeyse telaşlı. Oradan oraya koşuyor, aniden odayı temizlemeye başlıyor. Sert kanepede oturmuş, onu izliyorum. Karşımda duran,

güzel ve canlı bir kız. Tam benim tarzım. Ve tam da bu yüzden, her zamankinden iki kat daha çekingenim.

Yüzü dışında hiçbir şeyini görmedim şimdiye dek. Hep aynı uzun mantoyu giyiyor, sanki dünyaya karşı bir zırh gibi. Işığı kapatıyor. İki mum yanıyor. Tasarruflu biri gibi. Ben de böyle yapmaya karar veriyorum. Mum ışığını seviyorum. Her şeyi yumuşatıyor.

“Ee, uyuyalım mı?” diye soruyor.

“Neden olmasın?” diyorum, kanepeye uzanıyorum.

“Ama ne yapıyorsun? Yanıma gelmeyecek misin? Hem bu kanepeler çok sert... Hadi gel!” Sesi davetkâr, neredeyse şefkatli.

“Peki,” diyorum. “Neden olmasın?”

O bir oraya bir buraya zıplıyor. Ben de. Pencereyi açıyor, loş ışıkta bana bakıyor: “Aaa! Bu da ne? Tıpkı kardeşime benziyorsun...”

Sonra yatağa dönüyor, uzanıyor ve diyor ki: “Belki seni kardeşim gibi sevmeliyim.”

Ne demek istediğini anlamıyorum. Sağ elimi sırtına koyuyorum. Sanki bir prize dokunmuşum gibi. İçimden bir elektrik geçiyor. Tüylerim diken diken. Saat sabah altı. Yan yana uyuyamıyoruz. Aramızdaki gerilim çok büyük, patlamayı bekliyor.

Konuşmaya devam ediyoruz. Noktasız, virgülsüz bir çağlayan gibi. Tek konusu: Aşk. Aşk. Ve yine aşk.

Tuvalete gittiğinde arkasından bakmamı istemiyor. Kalçası kutsalmış. Bakmamam gerekiyormuş. “Bakma! Bakma!” diyor hep.

Neden olmasın, diyorum içimden. Her yerde popo var. Ama sonra yine de bakıyorum. Çünkü onunki gerçekten güzel. Saat yaklaşık iki. İşe gitmek yerine Spree kıyısında

yürüyoruz. Hava inanılmaz güzel. Sonra bana geliyoruz. Sohbet ediyoruz, gülüyoruz, su içiyoruz. Mutfakta, dolabın önünde duruyoruz bir ara. Göz göze geliyoruz. Kimse konuşmuyor. Dakikalar geçiyor.

Sanki “Hadi, öp beni,” demek istiyor gibi.

Kımıldamıyorum. Taş kesilmiş gibiyim. Korkuyorum.

Sonra dudaklarım onun dudaklarına değiyor – sadece çok hafifçe. O bir heykel gibi duruyor, bronzdan, soğuk ve sert.

Göz göze bakmaya devam ediyoruz. Su kaynıyor. Sonra çay. Limon otu.

Anlatmaya devam ediyor. Hâlâ Marcus’tan. Marcus’u seviyor. Ondan başkasını düşünemiyor. Bir gün tekrar birlikte olacaklarını biliyor. Marcus sevgilisini sevmiyor. Marcus sadece onu seviyor. Öyle olmalı.

Akşam sinemaya gidiyoruz. Sadece ekmek, patates, meyve ve sebze yiyoruz. Vegan yaşıyor. Et yok, süt ürünleri yok. Bir kasap tezgâhının önünden geçerken diyor ki: “Bak, hepsi ceset. Bir cesedi nasıl yersin?”

Sonra yine bende, büyük odadayız. Ben de iki mum yakıyorum. Garip, daha önce aklıma gelmemişti.

“Mum ışığı güzel, sıcak ve romantik bir atmosfer yaratıyor,” diyor.

Oda yaklaşık otuz beş metrekare. Hiç mobilya yok. Sadece o, ben, bir yatak ve iki mum. Biri kırmızı – onun için. Biri mavi – benim için.

Anlatmaya devam ediyor. Erkekler. Erkekler. Erkekler. Agape yirmi altı yaşında. Anlattığına göre yirmi dörtten fazla erkekle birlikte olmuş. En genci yirmi yaşındaymış. Onunla yattığında Agape on beş yaşındaymış. En yaşlısının yaşını söylemiyor. Belki sonra. Onu hissettiğinde yirmi

yaşındaymış.

Bir adamdan bahsediyor, Tanrı sandığı bir adamdan. Bir meyhanesi varmış. İçeri girdiğinde anlamış: Bu o. Atmosfer öyle yoğunlu ki, tanımak zorundaymış. Ona bir tanrı gibi tapmış. Belki de o zamanlar çok sigara içtiği ve çok İncil okuduğu içindi. Anlatısı dağınık, karmakarışık ama tutku dolu.

Bir noktada uyumak istiyoruz. Geç oldu. Saat üç civarı. Yan yana uzanıyoruz, ellerimizi sımsıkı tutuyoruz, elimizden geldiğince sıkı. Ve uyumaya çalışıyoruz. Elimi alıp kalbinin üstüne koyuyor. Göz göze bakıyoruz. Yorgunuz. Geçen gece hiç uyumamıştık.

Salı

Hâlâ yataktayım, düşler içindeyim. Karşımda biri duruyor. Agape. Üstü başı giyinik. Gitmek istediğini sanıyorum. Kalkıyorum, ona sarılıyorum, yanaklarına iki küçük öpücük konduruyorum. Biri sola, biri sağa. Gidiyor. Uykuya geri dönüyorum ve bunun bir rüya olmamasını diliyorum.

Öğleden sonra kapı çalıyor. “Yemek yemeye çıkmak ister misin?” diye soruyor.

“Elbette,” diyorum. “Neden olmasın?”

Merkezde bir Asya lokantası biliyormuş. Daha önce gitmiş. Yemekler harikaymış. Gidiyoruz...

Sıra bize geliyor. Arkamızda uzun bir kuyruk. Bizi, ördek kadar kısa, gergin bir adam karşılıyor. Kuyruk onu iyice geriyor.

Agape bir dedektif gibi sorular soruyor: yemekte ne var, içinde ne yok. Vegan yaşıyor. Adam onu pek anlamıyor. Agape “otuz bir” diyor, adam “on üç” anlıyor. Biz “on dokuz” diyoruz, o “doksan mı?” diye soruyor. Arkadakiler huzursuzlanıyor. Kimisi garip sesler çıkarıyor, kimisi çekip gidiyor.

Adam mutfağa kayboluyor. Yanımızda çatal bıçaklar. Agape önümde. Ben hemen arkasında. Karşımızda, tezgâhın ardında açık mutfak kapısı. Birden Agape’nin yıldırım gibi bir hareketle kapıya doğru bir şey fırlattığını görüyorum. Bıçak, adamın sağ gözünün hemen yanından, birkaç santim farkla geçip gidiyor. Ne olduğunu anlayamıyorum. Agape kolumdan sertçe çekiyor: “Hey! Hadi ama! O tam bir gerzek!” Sonra koşmaya başlıyor.

10

Bir kargaşa.

Ben de koşuyorum. Nereye bilmiyorum. Gücüm tükeniyor. Sıfır kondisyon. Duruyorum, kusuyorum. Sonra en yakın metro istasyonuna. Eve gitmek istiyorum. Kapının önünde Agape. İçeri giriyoruz. Kimse konuşmuyor. Çay içiyoruz, meyve yiyoruz, patates haşlıyoruz. Yine Marcus’tan bahsediyor. Onu her şeyden çok seviyor.

Gece geç saatler

Aramızdaki gerilim yüksek. Agape pencereye gidiyor, soğuk olmasına rağmen açıyor. Karşı apartmanda yarı çıplak bir kadın üstünü değiştiriyor. Odayı kapatıyorum. Agape ışıkla ilgileniyor, pencereleri açıyor. Bu onun uzmanlık alanı. Uyumadan önce kötü enerjilerin dışarı çıkması gerektiğine inanıyor. Hava buz gibi. Ama ne fark eder? İkimiz de pencerenin önündeyiz. Karşıdaki kadını izliyor. Soyunuyor, giyiniyor.

11

Bazen yarı çıplak, bazen tamamen.

“Bahse girerim, o kesin fahişe,” diyor Agape.

“Sevgilisi var mı?”

“Bilmem,” diyorum. “Belki.”

“Ne demek belki? Bilmiyor musun?”

“Hayır. Bilmem mi gerekirdi?”

Sokak kalabalık. Agape, daha önce onunla birlikte olup olmadığını soruyor. “Hayır, henüz değil,” diyorum. Sessiziz.

Kimse konuşmuyor. Pencereleri kapatıyor, karşıma geçiyor.

Göz göze geliyoruz.

Ve birden, iki vahşi hayvan gibi birbirimize saldırıyoruz.

Bitmemesi gereken bir gece.

İki hafta geçti. Cennet gibi. Âşık oldum. Hem de delicesine. Nasıl anlatılır bu? Ancak âşık olan anlar. Agape yine erkeklerinden bahsetmeye başlıyor. Fazla fazla. Hiçbir şey demiyorum. Umurumda değil. Konuşsun, ne isterse anlatsın. Marcus şöyleydi, Marcus böyleydi. Ona tapıyor. Bir gün, diyor, tekrar birlikte olacaklarmış. “Sence biz ne olacağız?” diye sormak istiyorum. Ama

vazgeçiyorum. O geçmişte yaşarken, ben bugünün tadını çıkarıyorum. Anlattıkları artık ilgimi çekmiyor. Sadece nezaketen dinliyorum. Aslında artık dinlemek istemiyorum. Ama acıyorum ona. Bazen dalıp gidiyorum. Ona bakıyorum. Güzel. Ve anlatma tarzını seviyorum.

İki gündür evdeyiz. Yemekleri telefon ederek ısmarlıyoruz. Hep hayalini kurduğum gibi: Biriyle “bir” olmak. Sadece o ve ben. Başka kimse yok.

Mutfakta oturuyoruz, çay içiyoruz. Yine erkeklerinden bahsediyor. Sanki kendi kendine konuşuyor. Monologlar. Peki, diyorum içimden. Anlatsın. Demek ki onun yaşında çok erkek oluyor insanın hayatında. İnanamıyorum.

Cuma. Büyük odadayız. Birden ilk aşkını anlatıyor. O yirmi, Agape on beş yaşındaymış. Onu hiç sevmemiş. Ama onun sayesinde ailesinden kurtulabilmiş. Ondan nefret ediyor. Kuzeniymiş. Hakaret etmiş, baskı kurmuş. Üç yıl birlikte olmuşlar. Üç yıl cehennem.

On sekizinde Münih’e gitmiş. Bir meyhanesi olan yaşlı bir adamın yanında kalmış. Onu Tanrı sanmış. O kadar hızlı anlatıyor ki, bazen kim kimdir anlayamıyorum. Enerjisi bitmek bilmiyor. İnanılmaz.

Sonra yine sessizlik. Kimse konuşmuyor. Göz göze geliyoruz. Dakikalarca. Diller susuyor. Gözler konuşuyor. Sessizliği mesajları, telefonları bölüyor.

Ve birden soruyor: “Hiç arkadaşın yok mu? İki haftadır birlikteyiz, bir tane bile arkadaşını tanımadım.”

“Var,” diyorum. “Bir mail arkadaşım var. Şimdi on sekiz yaşında. Tanıştığımızda on altıydı.”

Agape ayağa kalkıyor, çay bardağını yere fırlatıyor, eşyalarını toplayıp çıkıyor. Olduğum yerde kalakalıyorum. Ne olduğunu anlamıyorum.

Dorothee’yle tesadüfen bir sohbette tanışmıştım. Mailleştik. Sadece arkadaşlıktı. Fazlası değil. Ama Dorothee’yle her şey hep uyumluydu. Ruhlarımız akraba gibiydi.

Gece Agape’yi arıyorum. Ne olduğunu öğrenmek istiyorum. “Bilmiyor musun?” diyor. “Ya ben, ya o. Anladın mı?”

Ona Dorothee’yle aramızda bir şey olmadığını anlatmaya çalışıyorum. Kim bilir, belki de yaşlı bir teyzedir, bana gençlik fotoğraflarını yolluyordur.

Agape diyor ki: “Madem öyle, neden onun tatlı ve güzel olduğunu söyledin? Burada olsaydı, kesin onunla yatardın. Doğru mu, değil mi?”

“Hayır,” diyorum. “Eğer öyle olsaydı, onunla olurum. Seninle değil.”

“Hayır! Hayır! Hayır!” diye bağırıyor. “Gözlerinde gördüm. Artık masum değillerdi.”

“Peki. Nasıl istiyorsan,” diyorum ve telefonu kapatıyorum.

Pazar günü bana geliyor. Tanrılar gibi sevişiyoruz. Sanki hiçbir şey olmamış gibi.

Pazartesi işe gidiyorum. İçimden, bunun ilk ve son tartışmamız olmasını diliyorum. Ben barışçıl bir insanım. Partnerimden de aynı barışı beklerim. İnsan birbirini seviyorsa, neden kavga etsin ki? Anlayışlı ve hoşgörülü olmak gerekir.

Fikir ayrılıkları elbette olur. Ama ben uyum ararım. Uyum yoksa, yanlış kişidir. Bağırarak, hakaret etmek, aşağılamak – bunlara ihtiyacım yok. Bunları isteyen biri benimle olamaz.

Akşam eve döndüğümde odamda hiçbir şey yerli yerinde değil.

“Feng Shui,” diyor.

Hiçbir şey demeden mutfığa geçiyorum. Peşimden geliyor.

“Evinde çok fazla negatif enerji var. Bu yüzden her şeyi değiştirmem gerekiyordu.”

Energilerden çok bahsediyor. Pozitif. Negatif. Ve Dorothee’yle yazışmamı yasaklıyor.

“Ya ben, ya o fil götlü. Seçimini yapmalısın.”

Ertesi gün işe gidiyorum. Daha bir saat geçmeden telefon çalıyor. Agape. Çığlıklar atıyor, bağırıyor, sanki aklını yitirmiş gibi. Dorothee’yle olan e-postalarımı okumuş. Eve dönüyorum. Tüm e-postaları ve fotoğrafları silmiş. Adres defterimdeki tüm kadın isimlerini kalın bir kalemle karalamış. İnanamıyorum. Ne yapacağımı bilmiyorum. Neden yapıyor bunu? Daha bir aydır tanışıyoruz.

Öfkeleniyorum. Ona bağırıyorum: “Hayatımdan defol!” Eşyalarını topluyor ve gidiyor. Ben işe geri dönüyorum. Agape çalışmıyor. Sosyal yardımla geçiniyor. Her zaman benden daha çok parası var. Zaman zaman ona para veren “zengin” bir adam tanıyor. Benim çalışıp çalışmadığım umurunda değil. Beni de çalışmıyor gibi davranıyor.

Onun dünyasında hafta sonu yok, iş günü yok. Her gün bayram. Ama bu bana uymuyor. Hem Marcus'u seviyorsa, benden ne istiyor?

Onu tanıdığımndan beri hiç yalnız kalmadım. Gece gündüz birlikteyiz. Bu bana iyi geliyor – garip olmasa. Benim yapacak çok işim var. Onunsa hiçbir işi yok. Bu sürdürülebilir değil. Yüksek sesle müzik dinliyor, deli gibi dans ediyor, durmaksızın konuşuyor. Bitmek bilmiyor. Uyumuyor beni. Uyuyup uyumamam umurunda değil. “Yarın işe gitmem gerek,” desem bile ilgilenmiyor. Çoğu zaman uykusuz işe gidiyorum.

15

Akşam yine seviştik. Her şey yolunda gibiydi. Sadece sırtım ağrıyordu – bir tutulma. Ertesi sabah Agape’yle doktora gittik. Bir iğne ve ağrı kesici verdiler. Eczanede görevli kadın dikkat çekici biçimde nazikti. Sürekli gülümsüyordu. Agape sessizdi. Yüzü değişti. Hemen anladım, bir şeyler ters gidiyordu.

“İyi misin?” diye sordum.

“Kötü değil,” dedi kısa bir yanıtla.

Eve geldiğimizde neredeyse hareket edemiyordum. Her adım acı veriyordu. Kanepeye uzandım, dinlenmeye çalıştım. Agape beni rahat bırakmadı. Birden – tokat. Gözüm karardı. “Eczacı kadını düşünüyorsun,” dedi. “Bu yüzden benimle yatmak istemiyorsun.”

“Ne? Hayır! Sırtım ağrıyor. Eczacı da nereden çıktı?”

“Peki neden onunla flört ettin?”

“Ne diyorsun sen? Ben ve flört? Yanılıyorsun.”

“Hayır, yanılmıyorum. Neden kredi kartlarını unuttun?”

“Sadece unuttum.”

“Peki neden ona bu kadar nazik davrandın?”

“Ben hep böyleyim...”

Cümleyi bitirir bitirmez bir tokat daha. Önce sol, sonra sağ. Bağırıyor, öfkeleniyor. Ve ben? Kendimi savunamıyorum. Sırtım beni hareketsiz bırakıyor. Orada yatıyorum, savunmasız. Eşyalarını alıyor ve çıkıp gidiyor. Sonsuza dek gitmesini diliyorum.

Ama bu düşünceyi tamamlamamla kapı çalıyor.

“Kim o?”

“Kim olacak? Aç kapıyı!”

İçeri giriyor, sanki hiçbir şey olmamış gibi. Sarılıyor bana. Mutfığa geçiyoruz, çay için su kaynatıyoruz. Her şey eskisi gibi. Bir şeyi kafasına taktıysa, onu mutlaka söylemeli. “Söyle bana: Eczanedeki kadın güzel miydi?”

Yüzünü zar zor hatırlıyorum. Vücudunu hiç görmedim – beyaz önlük giymişti. Bu sorgulamanın ne anlamı var, anlayamıyorum. Şüpheleriyle beni tüketiyor.

“Biz anlaşıyoruz,” diyorum. “Lütfen barışçıl bir şekilde ayrılalım.”

Daha cümlem bitmeden yine tokat. Sol yanağıma, sağ yanağıma. Bitmiyor. Kendimi savunmuyorum. Söylediğime pişman oluyorum. Bir dedektif gibi. Her şeyi inceliyor, her ayrıntıyı, her hareketi, her bakışı. Ve yine de – onunla geçirdiğim bazı günler o kadar güzeldi ki, inanmak zor.

Şimdi gece yarısı. Ve biz, bana hiçbir anlam ifade etmeyen bir kadın yüzünden tartışıyoruz. Bir eczacı. Herhangi biri. Agape’yi anlayamıyorum.

Ayrılmak kolay yol olurdu. Ama ayrılmak istemiyorum. Gerçekten değil. Beni rahatsız eden onun güvensizliği. Sürekli kontrol etmesi, sanki bir suçluymuşum gibi. Artık onunla sokakta normal yürüyemiyorum. Yanımızdan geçen her kadın bir tehdit.

17

“Onu neden izledin?” diye bağıyor. Ve ben? Başımı eğip yere bakıyorum, sanki suç işlemişim gibi.

Son haftalarda düz yürümeyi bile unuttum.

Onunla ne olduğunu bilmiyordum. Eski erkeklerinden artık söz etmiyordu. Sadece Marcus’tan. Onunla iki kez birlikte olmuş. Güzel olmamış ama Marcus aşkın ne olduğunu biliyormuş. Ben bilmiyormuşum. Benim kafamda sadece seks varmış. Aşk—o bambaşka bir şeymiş. Saf aşk. Benim İsa gibi olmam gerekiyormuş.

Ne demekti bütün bunlar? Gece yarısıydı. Dünya uyuyordu. Biz mi? Biz kavga ediyorduk.

Yeterdi artık. Yorgundum, sinirliydim, tükenmiştim. Ayağa kalktım, başını ellerimin arasına aldım—ve duvara vurmak istedim. Ama yapamadım. O konuşmaya devam etti, aklına ne gelirse söyledi. Bir anda ellerimin boğazında olduğunu fark ettim. Kontrolümü kaybettim. Sert bir hareketle yere fırlattım onu.

Zarifti, kırılıgandı. Benim tarzım değildi birine vurmak. Ama o anda her şey umurumda değildi. Onu incitmek istedim. Her şey bitsin istedim.

Sonra gözlerine baktım. Dizlerim çözüldü. Ellerim gevşedi. Nefesini duydum. Dudaklarımız birbirine değdi.

Öpüşmeler—vahşi, anlaşılmaz. Ne olduğunu bilmiyordum. Domuz muyum ben? Eğer öyleysem, beni terk etmeliydi. Ama etmedi. Bana yapıştı, kopmayan bir yapışkan gibi. Ve yine her şey eskisi gibiydi. Sanki hiçbir şey olmamış gibi anlaştık. Uyuduk.

18

Beni deliye çeviriyordu. Aklımı oynatıyordum. Ona sık sık, birlikte yaşayamayacağımızı söylüyordum. Ama o, beni her şeyden çok sevdiğini söylüyordu.

“Peki ya Marcus?” diye sordum.

“Yanılmışım. Sadece seni seviyorum. Başkasını değil.”

Benim İsa gibi olmam gerekiyormuş. Sadece onu sevmem. Kimseyi arzulamam. Göz ucuyla bile bakmamam. Sadece o varmış. Benim için. Sonsuza dek.

Her şeyi biliyordu: Kung Fu, Karate, Kickboks, Muay Thai. En ufak şeyde elini kaldırır, “Ağzına bir tane ister misin?” derdi. Yaramaz bir çocuk gibi. Ve ben? Bir adım geri çekilirdim. Korkudan. Tedbirden. O bana zarar veremezdi, biliyordum. Daha küçüktü, daha zayıftı. Ben de kaslı biri değildim. Belki bu yüzden, bana vurabileceğini sanıyordu.

Dün sakindi. Güzel. Uyumlu. Her şey düzelecek gibi hissettirmişti. Bugün, eski bir kız arkadaşımın fotoğrafını gördü. Tüm gün ortalıkta yoktu. Bir daha dönmez diye umut ettim. Ama akşam kapının önündeydi yine. Bağırды, aklına ne geldiyse söyledi.

Ne yapacağımı bilmiyordum. Çaresizdim. Umutsuz. Tükenmiş. Her gün yeni bir şey buluyordu. Kendi kendime sordum: Ondan nasıl kurtulacağım?

Ama yine de seviyordum onu. Her şeye rağmen. Bazen ayrılmak istemiyordum. Ama hayatımı cehenneme çeviriyordu. Hakaretleriyle, tokatlarıyla. Kendimi savunamıyordum. Nasıl yapılır, bilmiyordum.

Ayrılmamız gerekiyordu. Öyle düşünüyordum. Ama olmuyordu. Kavga ediyorduk. Gidiyordu. Ertesi gün geri geliyordu. Ne kadar çok bağırsam, o kadar çok “Seni seviyorum,” diyordu. Belki mazoşistti. Bilmiyordum.

İki insan birbirini anlamıyorsa, ne kadar severse sevsin—ayrılmalı. Agape tam tersini düşünüyordu. “Kavga ediyorsak, çünkü birbirimizi seviyoruz,” diyordu. Ve olan her şeyde olumlu bir şey arıyordu.

Hafta sonu iş için Hamburg’daydım. Agape sürekli arıyordu, sanki bir daha dönmeyecekmişim gibi. Üç haftadır ilk kez iki gün yalnız kaldım. Yalnızlığın ne kadar güzel olabileceğini unutmuştum.

Pazar günü döndüm. Beni istasyondan aldı. Tüm o negatif enerjiye rağmen eve geldik. Ve yine başladı en sevdiği konuya:

Aşk, aşk, aşk. Bu kez yine İsa da vardı.

Hristiyan olduğunu söyledi. İsa'ya taptığını.

“İsa hiçbir kadınla yatmadı,” dedi. “Onun gibi olmak gerek.”

“Olabilir,” dedim. “Ama insanlar birlikte yatmazsa çocuk olmaz.”

“Gördün mü!” dedi. “Tam bir erkeksin. Aklın fikrin seks.

Ben sadece ve yalnızca İsa'yı seviyorum, çünkü o sizin gibi pislik değil. Hiçbir kadınla yatmadı.”

“Nereden biliyorsun?” diye sordum.

Sinirlendi, sesini yükseltti, bana zihinsel sadakatsizliğin ne kadar korkunç olduğunu anlatmaya çalıştı.

“Hamburg’da güzel bir kadın gördüysen ve onu arzuladıysan, sen bir domuzsun!” diye bağırdı.

Sakin kalmaya çalıştım. “İlişkide olsan bile başkalarını arzulamak gayet normal,” dedim.

Tokat attı. Önce sol, sonra sağ. Bağırdı: “Domuz! Pislik! Aptal!”

Kendimi savunmadım. Devam ettim. Neyse ki telefonu vardı. Bir arama geldiğinde her şeyi unutuyordu. Sanki hiçbir şey olmamış gibi konuşuyordu. Birkaç SMS, birkaç arama. Kim eksik? René, Beat, Oliver, Remi. Hepsiyle gözümün önünde flört ediyordu. Ve ben? Hiçbir şey demiyordum. Hiç. Ama bana hayatı zehir ediyordu, sadece dürüst olup düşüncelerimi paylaştım diye.

Beni bırakıp onlardan biriyle gidebilirdi. Benden ne istiyordu? Lanet olsun.

Hiç kadın arkadaşı yoktu. Altı kız kardeşi vardı ama hiçbiriyle görüşmüyordu. Tüm arkadaşları erkekti. Sonsuz

erkek arkadaşlıkları olabilirdi ama benim bir e-posta arkadaşım bile olamazdı. Buna da “adalet” diyordu.

Konuşmalarımız sürekli aramalar ve mesajlarla bölünüyordu. Ayağa kalktım, yatağa gittim. Ölü gibi yorgundum. Ama bana huzur yoktu. Peşimden geldi, tartışma yeniden başladı. Delirmek üzereydim.

Artık hiçbir şey söylemiyorum. Susuyorum. Sadece kurtulmak istiyorum. Ama nasıl?

21

Telefonu çaldı. Beat. Onunla sinemaya gitmek istiyormuş. Sevindim. Umarım aralarında bir şey olur ve onun yanında kalır. Sonra bir SMS daha. Yüksek, tiz bir kahkaha attı—BSE’li bir inek gibi. Ve sonunda gitti.

Ertesi gün, gelecek hafta gerçekleşecek bir performanstan bahsetti. Konusu henüz belli değilmiş, oyun sırasında galeride kendiliğinden gelişecekmiş. Bir sanatçının resimleri sergilenecekmiş, açılış ve performans aynı anda olacakmış. Partneri René’ymiş.

Gerçekten sevindim. Nihayet onu tatmin eden bir şey. Ama sonra dedi ki:

“Gelmen gerekmiyor. Kim bilir, René’yle orada neler oynarım.”

Evde kalıyorum. Agape, René’yi akşam yemeğine davet ediyor. Yemeğin yalnızca onun için olduğunu söylüyor; onun pozitif enerjisini hissedebilmek için—o gece, o oyun için. Gece yarısı yeniden bana geliyor. Uzun masanın üstünde René’yle seviştiklerini anlatıyor.

“Ee, ne olmuş yani? Ben oyuncuyum. Bunu yapabilirim. Bu tamamen normal. Ama sen, benden başka kimseyi arzulayamazsın.”

Sarhoş. Ve sarhoş olduğunda ortalık cehenneme dönüyor. Bazen dans ediyor, bazen şarkı söylüyor, bazen pencereyi açıp bağıyor. Yapmadığı şey kalmıyor. En çok da bana öfkeleniyor.

Ben susuyorum. Arada bir başımı sallıyorum. Çok bağırsa uyanıyorum. Dinleyip dinlemediğim umurunda değil. Hep yüksek sesle konuşuyor. Hep. Uyuyor muyum, komşular duyuyor mu—önemli değil. Sanki ıssız bir adada tek başınaymış gibi davranıyor.

Bir radyo gibi konuşuyor. Sonra kahkaha atıyor. Yüksek sesle. Yüksek sesle gülmeyi seviyor. Saat sabah beş. Bitap düşmüşüm, derin uykudayım. Birden bağıyor: “Biz birbirimize uygun değiliz! Duyuyor musun beni, lanet olası pislik!”

Onu görmezden geliyorum. Uyumaya çalışıyorum. “Hey! Duyuyor musun beni?” diye bağıyor.

Her şeyi duyuyorum ama artık kışkırtmalarına kapılmıyorum. İlişkimizin başından beri beni iki adamla aldattığını söylüyor. Hiçbir şey demiyorum. Uyuyamıyorum da. Kalkıyorum, giyiniyorum, dışarı çıkıyorum. O da geliyor. Yan yana yürüyoruz, sessizce.

Kiliseye vardığımızda, “Ayrılmamız gerek,” diyorum.

Tam o anda, şemsiyesiyle başıma defalarca vuruyor. Acıyor. Koşarak uzaklaşıyorum. O da peşimden koşuyor. Park etmiş arabaların arkasına saklanıyorum. Beni deli gibi arıyor, yoldan geçenlere beni soruyor. Kondisyonum yok. Bir çocuk

parkına gidip kusuyorum. O da geliyor. Bir banka oturuyor. Bekliyor.

Çaresizim. Polisi mi arasam? Ne yapabilirler ki?

Ayağa kalkıyorum, yavaşça eve doğru yürüyorum. O da peşimde. Kapının önündeyim. Anahtarım içeride kalmış. Kapıyı o açıyor. Beni içeri alıyor.

Evdeyiz. Sarılmak istiyor. İzin vermiyorum. Özür diliyor. Öpmek istiyor. İzin vermiyorum. Yine de yapıyor. Aptalım. Yatakta buluyoruz kendimizi. İsteyip istemediğim fark etmiyor. Yeter ki o istesin. Benim istediğim sadece huzur.

Seviştikten sonra genelde sessizlik olur. Sonra hayatından kesitler anlatır.

Agape on dört yaşındayken babası ona âşık olmuş. Belki de bu yüzden erkeklere güvenini yitirmiş. On beşinde kuzeniyle evlenmiş. Evlilikten önce, onunla iki kez istemeden birlikte olmuş. Kimseye anlatmamış. Kimse inanmaz diye korkmuş. “Peki neden onunla evlendin?” diye soruyorum.

“O zamanlar beni isteyen tek kişi oydu,” diyor. “O evden çıkmam gerekiyordu. Babam yüzünden ailemle kalamazdım. Annem de öyle istiyordu. Herkes kuzenimi seviyordu.”

Ailesi dindar, geri kafalıymış. Kuzenini seviyorlarmış. İlk altı ayda onu aldatmış. Üç yıl boyunca kedi fare gibi yaşamışlar. On sekizinde sonunda boşanmış. O anı uzun zamandır bekliyormuş.

Sonra büyük şehrin gece hayatına kaçmış. Barlarda çalışmış, uyuşturucu kullanmış, “iyi” bulduğu herkesle yatmış.

Yirmi yaşında, taparcasına sevdiği kulüp sahibini tanımış. Adam altmış beş yaşındaymış. Agape çok esrar içiyormuş, adamın Tanrı olduğuna inanıyormuş. Adam fırsatı değerlendirmiş, onu kadın olarak almış.

Daha önce onun kulüplerinden birinde çalışmış, oğlunu da tanıyormuş. Ona da âşık olmuş. Ama oğlu, “Hayır. Bizden bir şey olmaz. Sen babamlasın,” demiş. İntikam almak için oğlunun arkadaşıyla yatmış. İlişki altı ay sürmüş. Sonra oğluya iki üç kez daha birlikte olmuş. Oğlan vicdan azabı çekmiş, devam etmek istememiş. Onu incitmek için tekrar babasıyla yatmış.

24

Tüm bunları bir nehir gibi anlatıyor. Yardıma ihtiyacı var. Profesyonel yardıma. Ama beni dinlemiyor. Her şeyin bir nedeni olduğunu söylüyor. Belki de her şey böyle olmak zorundaymış.

Bir hafta sonunu ayrı geçirmeyi öneriyorum. Kabul ediyor. Yalnız başıma bir adaya gidiyorum.

Pazartesi den beri tekrar çalışıyorum. Agape sürekli mesaj atıyor. Sinir bozucu. Ondan nasıl kurtulacağımı düşünüyorum. Bu düşünceler arasında ona acıyorum. Bir yanım hâlâ onu seviyor. Ama yürümüyor. O zaman neden acı çekiyoruz?

Akşam bana geliyor. Beat’ten bahsediyor. Onu bir kulüpte tanımış. Her şeyi en ince ayrıntısına kadar anlatıyor. Üç aydır birlikteyiz ama bu sürede üç başkasıyla daha olmuş. Bazılarıyla öpüşmüş, birçoğuyla flört etmiş. Yeter ki biraz yakışıklı olsun.

Hep aynı şeyi söylüyorum: “Bir terapiye gitsen iyi olur.” “Ben tamamen normalim,” diyor. “Hasta olan sensin. Sen terapiye gitmelisin. İsa kadar kutsal olsaydın, hiçbir sorunumuz olmazdı.”

Ne dünyayı anlıyorum, ne Tanrı’yı, ne de başka bir şeyi. Neden ben? Bu nasıl bir kader?

Dün yine buradaydı. Artık onu ziyaret etmiyorum. İlke meselesi değil, kendimi korumak için. Çok erotik. Onu gördüğümde dizlerim titriyor. Yere yığılacak gibi oluyorum. Sanki daha büyük bir güç beni onunla yatmaya zorluyor. Kendimi tutamıyorum. Ne olduğunu anlayamıyorum.

Bazen birbirimizi sonsuzca seviyoruz. Kokluyoruz, öpüyoruz, hissediyoruz. Aşık iki insanın yaptığı her şeyi yapıyoruz. Ve yine de birbirimizi anlayamıyoruz. Bugüne kadar birlikte hiç kulübe gitmedik. Hep başka erkeklerle gidiyor. Bu beni rahatsız etmiyor. Yeter ki beni rahat bıraksın.

Cumartesi

Misafirim var, bir partiye gideceğiz. Agape de gelmek istiyor. Ama spor ayakkabısı yok, yalnızca spor ayakkabıyla dans edebildiğini söylüyor. Önce onun evine uğruyoruz, sonra partiye geçiyoruz.

Daha içeri girer girmez dans etmeye başlıyor; sanki yıllardır dans etmemiş gibi. Ben, bir arkadaşımın yanında, pistin kenarında duruyor, insanları izliyorum. Birden Agape yanıma

geliyor, önce sağdan, sonra soldan tokat atıyor. Gözüm kararıyor. Ne olduğunu anlayamıyorum.

Arkadaşım araya giriyor. “Koş!” diyor. Ama ben ne olduğunu öğrenmek istiyorum.

“Lütfen eve gidelim,” diyor Agape.

“Hayır,” diyorum. “Sen gidebilirsin. Ben burada kalıyorum.”

Yine vuruyor. Kalabalığın arasında başka bir odaya saklanıyorum. Yanımdan geçiyor, beni fark etmiyor, bodruma iniyor. Fırsatı değerlendirip metroya atlayıp eve dönüyorum.

Daha yeni varmışım ki, kapının önünde bir taksi duruyor.

Agape iniyor. Hiç konuşmadan yukarı çıkıyoruz.

Evdeyiz. Soruyorum: “Ne oldu? Aklını mı kaçıırıyorsun?”

Öfkeleniyor. “Evet, evet, delirdim. Peki ya senin yanındaki o orospular? Görmediğimi mi sandın? Sürekli onların kıcına baktın.”

Kadınlardan haberim bile yoktu. Evet, kalabalıktı. Belki yanımda ya da arkamda birkaç kız vardı. Bu normal değil mi? Hiçbir ilgim yoktu.

Yine sarhoş. Alkolü hiç sevmem. Özellikle de sarhoş olup saçmalayan insanları. Böyle tiplerden nefret ederim. O da onlardan biri.

Durmaksızın konuşuyor. Sonra bir köşeye kusuyor. İğrenç.

Uyumak istiyorum ama mümkün değil. Telefonla konuşuyor:

“Merhaba Felix! ... N’aber Alex! ...” Saat sabahın dördü. O konuşurken ben uyumaya çalışıyorum.

Birden kapı çalıyor. Gidip açıyorum. “Agape mi? Burada oturmuyor.”

Tam o sırada banyodan çıplak çıkıyor, ahizeyi elimden alıyor, kapı açma düğmesine basıyor: “Bu Alex. Beni ziyarete geldi. Sen uyumaya devam et.”

Sinirleniyorum. “Bu saatte benim evimde ne işi var?”

“Bu saatte erkeklerin kadınlardan ne istediğini bilmiyor

musun? Anlamadın mı hâlâ?”

“Peki. Al onu, kendi evine git. Orada ne yaparsan yap. Ama burada olmaz.”

Yatağa geri dönüyorum. Yüksek, tiz bir kahkahayla gülüyor—deli bir inek gibi.

Alex yukarı çıkıyor. Mutfakta oturuyorlar. Ben yatakta kalıyorum. Her şeyi anlamıyorum ama duyuyorum. Onu, benim yanımda Alex’le yatmaya davet etmiş—beni test etmek için. Onun kimle ne yaptığı umurumda değil ya, işte bu onu çıldırtıyor.

Birkaç dakika sonra odama giriyorlar. Pencereye yöneliyorlar. Agape pencereyi açıyor, Alex’e sokak, evler, evren hakkında saçma sapan şeyler anlatıyor. Alex hiçbir şey anlamıyor ama yine de “Evet, evet. Haklısın. Çok ilginç,” diyor. Onu arkadan sarmaya çalışıyor. Agape’ye o kadar odaklanmış ki, beni yatakta fark etmiyor bile.

Üzerinde mavi, transparan bir gecelik var. Her şey belli oluyor. Aniden ayağa kalkıyorum, onu odadan dışarı atıyorum. Yan odaya geçiyorlar. Gerisi umurumda değil. Uyumaya çalışıyorum.

Bu onu deliye çeviriyor. Geri geliyor, saçma sapan nutuklar atıyor. Yine dışarı atmaya çalışıyorum. Bu kez Alex geliyor. Uzun boylu, yapılı ama nazık biri. Agape’ye diyor ki: “Hadi, bana gidelim.”

Cumartesi, Gece Yarısından Sonra

Uyuyamıyorum. Temiz hava almak için dışarı çıkıyorum. O da geliyor. Hiçbir şey demiyorum. “Gelme,” desem de geleceğini biliyorum.

Yan yana yürüyoruz. Keyfim yok. Karşımızdan iki güzel kadın geliyor. Her zamanki gibi yere bakıyorum. Yanımızdan geçiyorlar, görmemiş gibi yapıyorum.

“Ne düşünüyorsun?” diye soruyor Agape.

“Hiçbir şey.”

“Hadi ama. Kadınları görmedin mi? Seninle yatmak isteselerdi, hayır mı derdin?”

Daha “evet” der demez çantasını kafama indiriyor. Delirmiş gibi bağıyor.

“Yalancısın,” diyor. “Tüm erkekler aynısınız. İsteyip istememeniz önemli değil. Hazırsınız hemen.”

“Böyle bir kadına hangi erkek hayır der ki? Sen de hayır demezsin.”

Yine çıldırıyor. Ona sadece onu sevdiğimi söylüyorum. Evet, güzel kadınlar var, biliyorum. Ama onu sevdiğim için diğerlerine hayır diyorum. Sırf onu sevdiğim için.

Ama hiçbir şey anlamıyor.

“Bu ne saçmalık?” diyorum. “Ya şimdi ya asla.”

Bu ilişkiyi bitirmeliyim. Artık olmuyor. Ben de insanım. Eve dönüyorum, yedek anahtarı elinden alıyorum, kapıyı kapatıyorum.

“Çantamı almam gerek,” diyor.

“Hayır,” diyorum. “Bana defalarca yalan söyledin. Burada kal. Çantanı ben getiririm.”

Telaşla apartman kapısını kapatmayı unutuyorum. Tüm komşuların ziline basıyor. Saat gece bir. Peşimden koşuyor.

Eve giriyorum, kapıyı kilitliyorum. O dışarıda, kapının önünde kalıyor. Yüksek sesle bağıyor, bir kedi gibi inliyor. Komşular beni arıyor. Onu sakinleştirmeye çalışıyorum. Sonra polisi arıyorum.

On altı polis geliyor. Bazıları kadın. Sert davranıyorlar. Agape'nin eşim olduğunu, onu dövüp dışarı attığımı sanıyorlar.

“Hayır,” diyorum. Durumu açıklıyorum. Agape’yi alıp götürüyorlar.

On dakika sonra telefon çalıyor. Yine eve gelmek istiyor. Oysa hakkında uzaklaştırma kararı var. Tanrım. Bu nasıl bir insan?

Agape, tren bileti alacak parası olmadığını söylüyor. Zaten hiç bilet almamış. Beni aptal sanıyor. Taksiye bindiğinde, cüzdanını unuttuğunu söyleyip yukarı çıkıyor—ve bir daha geri dönmüyor.

Telefonu kapatıyorum. Zil çalmaya devam ediyor. Telefonun fişini çekiyorum ve uykuya geçiyorum.

Bu kez bitmeli. Bu kez gerçekten başarmalıyım.

Pazar

Pazar günlerini seviyorum. Yalnızsam, öğleden sonra Tiergarten'a giderim, göl kenarına oturur, kendi kendime düşünürüm. Yalnızlık çok güzel bir şeydir. Bazen orada Roman'la karşılaşırım. Roman benim için bir psikolog gibidir. Onun hakkında hiçbir şey bilmem. O benim hakkımda her şeyi bilir. Ona güvenirim. Sanırım o da bana güveniyor. Arkadaş değiliz. Sadece bu parkta tanışıyoruz.

30

Roman'ın bir sorunu var. Ölmek istiyor. Üstelik yaşlı da değil. İki yıl önce emekli olmuş. O günden beri, diyor, hayatın bir anlamı kalmamış. Benden onu öldürmemi istedi.

Hiç kimseyi öldürmedim. Hiç gerek olmadı.

“Ne zaman öldürmemi istersin?” diye soruyorum.

“En kısa zamanda. Çok acı çekiyorum.”

“Nasıl? Neden kalp ilaçları almıyorsun?”

“Hayır. Olmaz. Sakat kalmak istemem. Arkadan, beynime bir kurşun. Hızlı ve acısız.”

Hâlâ düşünüyorum. Roman çok nazik bir insandır. Ama böyle istiyorsa—öyle olmalı. Sonuçta onun hayatı.

Üç gündür Agape'den haber yok. Bu kadına alışmıştım. Onca kavgaya rağmen onu özlüyorum. İçimde geniş ve derin bir boşluk var. Eksikliği hissediliyor. Bu aşk mı? Tüm olumsuz anıların yanında güzel olanlar da var. Şimdi nerede? Eve dönerken onu görüyorum. O da benim eve doğru yürüyor. Peşinden gidiyorum, evin yakınlarında karşılaşıyoruz. Yıllardır görüşmemişiz gibi sarılıyoruz.

Hamburg'dan misafirim var. Vivien. Sadece bir arkadaş. Aramızda dostluktan başka bir şey yok. Agape, Vivien'e "Merhaba" der demez eşyalarını alıp gidiyor. Vivien yüzünden onu aramadım. Onunla zihnimde sevişmişim mi? Saçmalık.

Gittiğine üzülmiyorum. Çünkü biliyorum: yarın yine gelecek.

Bu kadın ne düşünüyor? İnsanların başkalarını arzulaması doğal değil mi? Zihinde sevişmek ne demek?

Pornografinin sadece erkekler için olduğunu söylüyor. Kadınların hayal gücü varmış. Bir kadın bir erkeği zihninde nasıl hayal ediyorsa, erkekler de öyle yaparmış.

"Erkekler penisleriyle düşünür. Ben her şey olabilirim ama sen olamazsın!"

"Neden?" diye soruyorum. "Ben insan değil miyim?"

"Elbette insansın. Ama başka bir insansın. Sen İsa kadar kutsal olacaksın."

“O zaman seninle de yatmam.”

“Tamam. Benimle yatmana gerek yok. Beni sevmen yeter.”

Marcus’la açık bir ilişkisi varmış. Herkes ne isterse onu yaparmış. Ama Marcus’un sevgilisi bunu kabul etmemiş. Marcus da Agape için onu terk etmemiş.

“Açık ilişki mi?” diyorum. “Zaten ne istersen yapıyorsun. Bundan sonra ben de ne istersem yapacağım.”

“Hayır!” diyor. “Seninle açık ilişki olmaz. Benden başka kimseyi arzulayamazsın. Tanrı tüm günahlarımı affedecek. Ben her şeyi yapabilirim. Sen İsa gibi olacaksın.”

“Peki,” diyorum. “Sen benim malım değilsin. Bedenin sana ait. Ne istersen yapabilirsin. Ama lütfen—beni rahat bırak.”

“Hayır. Seni rahat bırakamam. Benimle yakınlaştın. Ve ben senin beni sevdiğini sandım.”

“Seviyorum seni. Ama böyle bir aşk istemiyorum. Sen Marcus’u seviyorsun. Git ona.”

“Hayır. Kararımı verdim. Sen bizim için İsa olacaksın. Ben senin yanında kalacağım. Kalbim büyük. Hem sana hem Marcus’a yeter.”

Ama önce Roman’ı öldüreceğim. Yarın buluşacağız. Kırmızı ışıklı bir semtteki barda. Suçlu olacağım. Hayır—katil. İki kişiyi vuracağım: Bang! Bir daha Bang! Sonra yoklar. Ve sonunda huzur bulacağım.

Roman barda rahat oturuyor. İçkisini yudumluyor. Ciddi bir sorunu var. Hasta olduğunu söylüyor. Ölü kadınlardan hoşlanıyor. Canlılar ona fazla stresli geliyor, diye düşünüyorum.

“Hayır,” diyor. “Buna nekrofil denir.”

Doğuştan böyleymiş. Elinde değilmiş. Kanseri gibiymiş. Bu

yüzden hiç sevgilisi olmamış. Yıllarca çalışmış, yalnız yaşamış—Tanrı gibi. Her şeyi denemiş: terapi, konuşma, ilaç. Hiçbiri işe yaramamış.

Sonra genelevden geneleve dolaşmış. Onun gibiler için özel odalar varmış, “özel hizmet” denilen. Bir fahişe tabuta girer, ölü taklidi yaparmış. O da ne isterse yaparmış.

Gençken krematoryumdan ceset kaçırmış, onlara tecavüz etmiş. Şimdi kendinden tiksiniyor. Ama engel olamıyor. Yıllardır onu teselli etmeye çalışıyorum. Bana göre hasta değil. Kimseye zarar vermemiş. Birini öldürüp tatmin olmaya çalışsaydı, işte o zaman korkunç olurdu.

Beş parmakla daha kolay ve hızlı ulaşılabilecek bir orgazm için kimse öldürülmemeli.

Karşımızda tuhaf suratlı bir adam oturuyor. “Süper bir surat,” derdim. Güneş gözlüğü, ağzında sakız ya da kürdan, garip bir şapka. Kesin torbacı, diye geçiriyorum içimden.

Roman, “İşte senin adamın,” diyor.

“Neden benim adamım?” diye soruyorum.

“Beni burada herkes tanır,” diyor. “Silah alamam. Anladın mı?”

“Tamam,” diyorum. “Parayı ver.”

Gerekli parayı veriyor. Ne gerekiyorsa, yapılmalı.

Adamın karşısına oturuyorum. Gözlerinin içine bakıyorum. Birden sola, sonra sağa bakıyor, “Gidiyoruz,” diyor ve ayağa kalkıyor.

Peşinden gidiyorum. Dışarı çıkıyoruz, dükkânın önündeyiz.

Kocaman bir arabanın yanında duruyor. Bana yaklaşıyor, gözlerimi bağlıyor. Ses etmiyorum.

Yola çıkıyoruz. Düz, sonra sola, yine sola, tekrar düz.

Yaklaşık on beş dakika sonra duruyoruz. Beni dikkatlice arabadan indiriyor. Bir bodruma iniyoruz. Umarım tuzak değildir, diye geçiriyorum içimden. Roman saçmalık yapmaz. Bu onun fikriydi, kendini benim öldürmemi isteyen bendim değil.

Küf kokuyor. Geldik.

Sağ duvarda gerçek boyutta bir Barbie bebek. Sol tarafta Bauhaus tarzı bir masa. Muhtemelen pahalı. Orada burada kan lekeleri. Koku berbat. Küf. Sapkınlık.

Adam bir koltuğa oturuyor, banka müdürü gibi. Ben karşısına geçiyorum. Aramızda bir masa. Üzerinde küçük poşetler—haplarla, beyaz tozla dolu. Belki un, belki şeker. Ne yaptığını merak ediyorum. Bana öyle bir bakıyor ki, sanki beni yiyecek. Tanrım, ne surat ama. Torbacıyla yorgun bir pezevengin karışımı.

Masanın altından bir evrak çantası çıkarıyor, açıyor, masaya koyuyor. İçinde bir tabanca. Güzel bir şey. Elime alıyorum, sanki yıllardır silah tutuyormuşum gibi. Eli yatkın. Hep böyle bir şey istemiştim ama nereden bulacağımı hiç bilmemiştim. İlk kez bir silaha dokunuyorum.

Masaya mermiler koyuyor, şarjörü dolduruyor, sessizce, bana bakmadan. Sonra uzatıyor. Alıyorum, şarjörü arkadan yerleştiriyorum—fena değilim, diye düşünüyorum.

Tabancaya bakıyorum, sanki anlıyormuşum gibi. Gözüm ondan ayrılmıyor.

“Bin,” diyor. “Nakit.”

“Nakit mi?” diye tekrar soruyorum.

Dudaklarının altından sırtıyor. Sonra—BANG. Beyni

duvardan aşığı süzölüyor. Sanırım yanlış düğmeye bastım. Fena yakalandı.

Hızla tabancayı, mermileri, çantayı alıp odadan çıkıyorum. Nerede olduğuma dair en ufak fikrim yok. Sola bakıyorum, sonra sağa—ve Astra Bar'ı görüyorum. Tamam. İçeri giriyorum.

Roman hâlâ masada oturuyor, içkisini içiyor, kadınlara bakıyor. Hayal kuruyor. Muhtemelen onların ölümünü diliyor, sonra cesetlerini becermek için.

35

Onun evine gidiyoruz.

Evi güzel. Duvarlarda kadın resimleri asılı. Çok yalnız biri gibi. Kahve yapıyor. Ben su içiyorum. Bir ara bana en sevdiği odayı gösteriyor. Bu odayı gören tek erkek benmişim. Sırrını kimseyle paylaşmamış.

Kapıyı açıyor. Ve ben sadece “Lanet olsun,” diyebiliyorum. Bir mezarlık. Oda tam anlamıyla bir mezarlık gibi. Ağaçlar, çiçekler, mezar taşları. Eskiden burayı “ölü odası” olarak düzenlemiş. Siyah duvarlar, titrek mumlar, loş ışık.

Roman, diğer nekrofillerden sık sık şikâyet eder. Gerçek sapıklardan. Kendisi hiç adam öldürmemiş ama ceset kaçıırıp onlara tecavüz etmiş. Bazı insanlar sadece cesetle birlikte olmak için öldürür. Daha da ileri gidenler var—cesedin parçalarını yerler. Vajina, kalça, göğüs.

Roman ceketini çıkarıyor, yüzüstü tabuta uzanıyor. “Hadi,” diyor. “Öldür beni.”

Cebimden tabancayı çıkarıyorum, ona doğrultuyorum. Sonra duruyorum.

“Hayır, dostum. Bunu yapamam. Benden bunu bekleme. Sen iyi bir insansın. Kimseye zarar vermedin. Masum birini öldüremem.”

Ayağa kalkıyor, kahve yapıyor.

Bir süre sonra diyor ki:

“Agape’ye de bir gün gerçekten canını yakmalısın. Ne demek olduğunu anlasın. Seni durmaksızın incitiyor, neyi yıktığını fark etmiyor. Belki seni seviyor—ama sevdiği şeyi yok ediyor. Ve bunun farkında değil.”

36

Susuyorum.

“Eğer gerçekten sevseydi,” diyor Roman, “sana bir gül gibi davranırdı. Özenle, saygıyla, sevgiyle. Ama seni dövüyor, aşağılıyor, küçük düşürüyor. Bu aşk değil.”

Birkaç gündür Agape’yi görmedim. İyi geldi. Kendime geldim. Umarım bir daha gelmez. Onun evine gitmek istemiyorum. Evi tam bir kaos. Her yerde kutular, eşyalarla dolu. Bitpazarı gibi ya da taşınacakmış gibi. İlk gittiğimde fark etmemiştim.

Dikkatli olması gerek. Birkaç kez hırsızlık yapmış, hakaretten hüküm giymiş, denetimli serbestlikte. Şimdi şikâyet etsem hapse girer. Ama uzun sürmez. Üç, dört ay belki. Sonra yine dışarıda.

Tam espresso hazırlarken kapı çalıyor. Bu saatte kim olabilir ki, Agape’den başka? Saat gece üç. Açmazsam tüm komşuların ziline basar. Polisi arayabilirim. Ama bir şey

yapmazlar. Alıp götürürler—ve birkaç dakika sonra serbest bırakırlar.

Eğer bu kadını artık hayatımda istemiyorsam, ölmesi gerek. Başka yolu yok. Ama nasıl?

Hayatımda sadece o adamı öldürdüm. O da kazaydı. Agape'nin yedi kardeşi var. Aramızda ne olduğunu hepsi biliyor. Ölümünü duyarlarsa peşimi bırakmazlar.

37

Yukarı çıkıyor. Şimdi Beat'le birlikteymiş. Bir partiden gelmişler.

“Peki neden geldiniz buraya?” diye soruyorum.

“Öylesine,” diyor Agape. “Beat'le tanışmanı istedim.”

Mutfakta oturuyoruz. Yanlarında bir şişe şarap getirmişler.

İçiyorlar, önemsiz şeylerden konuşuyorlar. Ne Beat ne de Agape ilgimi çekiyor. O bunu fark ediyor. Kadehini alıyor ve şarabı yüzüme fırlatıyor.

Ne yapacağımı bilemiyorum.

“Vivien'i düşünüyorsun, değil mi?” diyor.

Cevap vermiyorum. Bir peçete alıp yüzümü siliyorum, bir bardak su içip salona geçiyorum.

Peşimden geliyor. Aklına gelen her şeyle beni aşağılıyor.

“Yeter,” diyorum. “Yeter artık.”

Ceketimi alıp dışarı çıkıyorum. Bir saat sonra geri döndüğümde, Beat'le benim yatağında yatıyorlar.

Silahlı alıyorum, sessizce yatak odasına doğru ilerliyorum.

Tam o anda içimde bir ses: “Sakin ol. Onun yüzünden hayatını cehenneme çeviriyorsun.”

Mutfağa gidiyorum, su içiyorum. Bir bardak daha. Deli gibi. Sonra tekrar dışarı çıkıyorum. Saat sabah beş.

Sabah sokaklarda yürümek, vitrinlere bakmak—tıpkı pazar günleri göl kenarında oturup düşünmek gibi güzel. Artık hiçbir şey anlamıyorum. Hiç içki içmemiş olmama rağmen sarhoş gibiyim.

Ne yapmalıyım? Belki kız kardeşiyle konuşmalıyım.

Ertesi gün telefonunu alıyorum, ablasının numarasını bulup arıyorum. Sesi nazik. Ama bu aileden korkuyorum.

38

“Agape’yle ne yapıyorsun?” diye soruyor. “Bize geldiğinde saatlerce ağlıyor, ona zarar verdiğini söylüyor.”

“Hayır,” diyorum. “Ona zarar vermiyorum. Sadece bu ilişkiyi bitirmek istiyorum. Yardımına ihtiyacım var.”

“Olmaz,” diyor. “Siz yetişkin insanlarsınız. Kendi aranızda çözmelisiniz.” Ve kapatıyor.

Benim için mesele kapanmıştır. Agape gelirse, ona söyleyeceğim. Beat’le benim yatağında olması—bardağı taşıran son damlaydı.

Bu arada Dorothee’yle yeniden iletişime geçtim. Agape bunu öğrenirse delirecek. Umurumda değil. Aşk geçicidir. Dostluk değil.

Dostluğa çok değer veririm—gerçi hiç dostum yok. Belki de Dorothee, hayatımda sahip olduğum tek gerçek dost. Buraya kadar yazdığım her şeyi ona gönderdim.

Dorothee şöyle dedi: “Sakın onu öldürme. Başını belaya sokarsın. Ya da bekle, belki kendi gider.”

Bazen ben de böyle düşünüyorum. Ama geldiğinde her şey iğrençleşiyor. Bir insanı hem sevip hem nasıl nefret edebilir ki? Bilmiyorum. Açıklayamam. Ancak bunu yaşayan biri beni anlayabilir.

Pazar, 15:00

39

Yine Tiergarten'a gidiyorum. Roman her zamanki gibi orada. Belki beni bekliyordur. Sessiz bir randevu gibi. Bankımıza oturuyoruz, lafı dolandırmadan konuya giriyoruz. Ölümünü konuşuyoruz.

Roman kararını vermiş: Ölmesi gerekiyor.

"Peki," diyorum. "Ne kadar paran var?"

"Parayı mı düşünüyorsun?" diye soruyor.

"Hayır. Sadece merak ettim."

"Üç yüz, dört yüz bin euro. Tam bilmiyorum."

"Hadi sana gidelim. Görmek istiyorum."

Roman'ın evine gidiyoruz. Hesap dökümlerini gösteriyor. Hesaplıyorum: tam olarak 364.587,79 euro.

"Güzel," diyorum. "Bu paranın bir kısmıyla seyahate çıkabiliriz. Sadece sen ve ben. Dünya ayaklarımızın altında. Döndüğümüzde seni öldürürüm."

"Hayır," diyor. "Lütfen hemen. Yeterince gezdim. Yeterince gördüm."

"Peki," diyorum. "Bu parayla bir kiralık katil tutsak nasıl olur?"

"Hayır," diyor. "Bunu sen yapmalısın."

"Neden ben?"

“Çünkü sen benim dostumsun. Değil misin?”

Susuyorum. Sonra: “Peki. Parayı nasıl alacağım?”

“İstersen hemen bir çek yazayım. Ama bende kalacak. Beni öldürdükten sonra cebimden alırsın.”

“Bu kadar para için çek mi? Olmaz. Sadece doğrudan hesabıma havale edersen kabul ederim.”

Roman kabul ediyor. Parayı bana havale etmeye razı oluyor. Ve ben onu öldüreceğim. Onun istediği gibi. Acısını dindirmek için.

Para henüz yatmadı. Benim eve gidiyoruz. Kim var? Elbette Agape. Mutfakta oturmuş, yalnız başına bir şeyler yiyor. Roman’ı Agape’yle tanıştıyorum. İkisi de şaşırtıcı biçimde neşeli. Aylar sonra ilk kez Agape’yle gerçekten sohbet ediyorum. Şakalaşıyoruz, tartışıyoruz, anlatıyoruz. Beklemediğim kadar iyi geçiyor.

Agape doğrudan soruyor: “Hiç bir kadını öldürdün mü?”

Roman sakın: “Hayır. Hayatım boyunca kimseyi öldürmedim. Zaten yapamam da.”

İkisi sanki eski dostlarmış gibi anlaşıyor. Bu beni sevindiriyor. Ama aklım başka yerde: Roman ölmek istiyor. Agape—onu ben öldürmek istiyorum. Acaba ikisini birlikte Roman’a götürüp, birlikte cehenneme mi yollasam? Bir tür çift taraflı intihar. Ama bu fikir hoşuma gitmiyor. Agape’yi öldürmek kolay değil. Önce onu öldürürsem, Roman izin vermez.

Üstelik: Roman dışında kimse onun ölümünü benden bilemeyecek. Bunu profesyonelce yapmalıyım. Hata yapmadan. 364.587,79 euro için.

Sorun řu: Hiçbir deneyimim yok. Ne zaman heyecanlansam, gözüm kararıyor. Başım dönüyor. Ne yapacağımı bilemiyorum. Oysa o kadar çok film izledim ki. Roman ve Agape'yle geçen gün güzeldi. Nihayet derin bir nefes alabildim.

Akřama doğru Roman evine döndü. Agape mutfakta kaldı, şiirler yazıyor:

*Oliver, benim Oliver'im!
Ah! Sen güneş tanrısı!
Güzelliğın tanrısı!
Seni ne çok özledim.
Gülüřün, bacağın, ayakların,
ÖPMEYİ NE ÇOK SEVDİĞİM
Bari birkaç selam gönder!
Ne olur, tatlım!
Yakınlığın ve sıcaklığın – ÇOK ÖZLEDİĞİM
Anüs! Anüs! Anüs!
Gel!!! Öp beni!
Sen bir isyankârsın, göz alıcı
Saçlarınla,
Yüzünle
Ve vücudunla
Seni hep
Kalbimde tutacağım
Mozart'ın müziğı gibi.*

Agape tanıdığı her erkek için böyle şiirler yazıyor. Oliver, Beat'in arkadaşı. Eğer beni rahat bırakırsa, ne isterse yapabilir. Umurumda değıl.

Ertesi gün Roman'ı arıyorum. Onun evinde yemek yemeyi teklif ediyorum. Roman kabul ediyor.

“Agape’yi de getir,” diyor.

Bu hoşuma gidiyor. Pazar günü için anlaşıyoruz.

Artık Agape’yle sevişmiyorum. Bu onu deliye çeviriyor. Hiç isteğim yok. Ne bedensel, ne ruhsal. O çalışma odasında oturup şiirler yazıyor, sanki mutlu bir çiftmişiz gibi. Ben ona karışmıyorum. Derler ki, yılanı kızdırmazsan ısırmaz.

Telefon çalıyor. Arayan Laila, iyi bir kadın arkadaşım. Yeni bir eve taşınmış, yeni numarasını vermek istiyor. Koridordaki küçük masanın üstünde bir not defteri var. Numarayı yazıyorum, vestiyerdeki ceketimin cebine koyuyorum. Telefon rehberine kaydetsem, Agape onu kalın bir keçeli kalemle karalayacak—diğer tüm kadın isimlerini yaptığı gibi.

Salona çekiliyorum, kanepede müzik dinliyorum. Birden kapı açılıyor. Agape içeri giriyor, elinde not kâğıdı.

“Bu numara kimin?” diye soruyor tehditkâr bir sesle. “Biliyorsun,” diyorum.

Kavga başlıyor. Laila’yı aradığını biliyorum. Ben işe gittiğimde tüm evi didik didik ediyor. Ne aradığını bilmiyorum. “Seninle ilgili gerçeği bulmak istiyorum,” diyor. Hangi gerçek? Bilmiyorum. Sanki bir suç işlemişim de o, suçumu kanıtlamaya çalışan bir dedektif.

Telefon numarası üzerine tartışma saatlerce sürüyor. Öyle ki, tabancayı alıp alnına bir kurşun sıkmak istiyorum. Kendimi zor tutuyorum. Yine o ses: “Sakin ol. Sakin ol.”

Ayağa kalkıyorum, mutfğa gidiyorum. Böyle anlarda mekân değiştirmek işe yarar. Ama peşimden geliyor.

Mutfak masasında bir şey var. Hâlâ paketli.
“Senin için bir hediye,” diyor.

Şaşıyorum. Bana hiç hediye vermemişti. Açıyorum. Ölü bir kirpi gibi görünüyor, toprak kokuyor. Jericho Gülü—hiç ölmeyen bir bitki. Prospektüsünde böyle yazıyor.

Hiç ölmeyen bir şey olabilir mi?

Efsaneye göre Meryem Ana, Nasıra’dan Mısır’a kaçarken bu bitkiyi kutsamış ve ona sonsuz yaşam vermiş. Şifa gücü olduğuna inanılıyor. Kaynatılıp içildiğinde doğumu kolaylaştırdığı söyleniyor.

Lanet olsun. Beni kandırdı mı? Ya artık doğum kontrol hapı almıyorsa ve benden hamile kalırsa? Eksik olan buydu. Kuru bitkiyi bir tabağa koyuyorum, üzerine su döküyorum. Birkaç dakika içinde cansız gibi görünen yumru açılıyor, canlanıyor, yeşil güzelliğini sergiliyor—prospektüste anlatıldığı gibi. Ortam havasını iyileştirdiği, solunumu temizlediği söyleniyor.

Şimdi hamile mi? Belki suyu dökmemeliydim. İnançlı biri değilim ama ya doğruysa?

Ne olursa olsun - ondan kurtulmalıyım.

Pazar

Roman'ın evindeyiz. Agape'nin yaptığı ilk şey: tabuta uzanmak. Roman gülüyor. Benim içimi bir sıkıntı kaplıyor. Bunaltı. Balkona çıkıyorum. Mutfakta yemek hazırlıyorlar. Yardım istiyorlar. İçeri giriyorum ama ellerim titriyor.

44

“İyi misin?” diye soruyor Roman.
“İyiyim,” diyorum. “Siz devam edin.”

Ama iyi değilim. Agape tabutta yatarken onu vurmalıydım. Şimdi mutfaktalar, ikisinin de elinde bıçak. İçimdeki ses: “Cesaret. Cesaret. Cesur ol.” Ama bedenim titriyor.

Saat 15:00 gibi yemek hazır. Agape ve Roman iki kuş gibi cıvıldıyor. İyi anlaşıyorlar. Bazen saatlerce konuşuyorlar. Ben sadece dinliyorum ve düşünüyorum: Onları nasıl vuracağım?

Önce ekolojiden konuşuyorlar, sonra Kürdlerden. Roman anlayışlı. Diyor ki, dış destek olmadan dört despot devlete karşı savaşmak kolay değil. Agape her zamanki gibi Kürdlerin birlik olamayışından söz ediyor. Çok dağınıklarmış. Barışçıl ve birleşik olsalar, bu kadar ezilmezlermiş.

Hava muhteşem. Gökyüzü bulutsuz, güneş gülümsüyor. Roman, “Hadi dışarı çıkalım. Ne dersiniz?” diyor. Agape hemen hazır. Ben bir şey demiyorum. “Burada kalalım,” desem garip olurdu.

“Peki,” diyorum. “Gidelim o zaman.”

Arabaya yürüyoruz. Direksiyonda Roman. Agape önde oturuyor, ben arkasında. Roman ve Agape, yıllardır görüşmemiş iki deli gibi konuşuyorlar. Roman trafiğe odaklanmıyor. Birkaç kez uyarıyorum. Ama birkaç dakika sonra yine sohbete dalıyor.

Bir aracı sollarken, çok daha hızlı bir aracın kör noktasına giriyoruz. Aracımız çarpılıyor, otobandan fırlıyor. Neyse ki sağda kimse yoktu. 45

Her şey saniyeler içinde oluyor. Bir yıldırım gibi.

Roman anında ölüyor. Agape’nin bacağı ve başı yaralanıyor. Benim sadece birkaç çizik. Ama şoktayım. O da öyle. Agape ağlıyor. Roman için. Durmaksızın. Ona üzülüyorum. Ama yapılacak bir şey kalmamıştı.

Eve döner dönmez banka hesabıma bakıyorum. 364.587,79 Euro. Son kuruşuna kadar yatırılmış.

Teşekkür ederim, Roman. Bu iyiliğini asla unutmayacağım.

Ertesi gün Agape’ye iş için bir haftalığına Köln’e gitmem gerektiğini söylüyorum. İnanıyor. Zaten evimde artık mobilya yok. Evi boşaltmış, gerekli her şeyi sırt çantama koymuş, Lizbon’a gittim.

O günden beri Berlin’e dönmedim.

Şimdi, burada Lizbon’da, bu güzel şehirde, küçük bir iki odalı dairede yaşıyorum. Her şeyden uzak. Ve yalnızlığın tadını çıkarıyorum.

Epilog

Agape—Hristiyan geleneğinde en yüce sevgi biçimini simgeler: koşulsuz, özverili, saf. Karşılık beklemeden veren bir sevgi.

Ama bu hikâyede bu adı taşıyan kadın, kutsallıktan çok uzakta. Güzel, öngörülemeyen, takıntılı. Ve yine de: Onu seven biri, yalnızca onu değil, onunla birlikte gelen kaosu da sever.

46

Bu novella kurtuluştan değil, kurtuluş arzusundan söz eder. Bir adamdan bahseder: Başkasını kurtarmaya çalışırken kendini kaybeden.

Bir dosttan: Başkasının hayatı, kendi vicdanından daha değerli geldiği için öldürmeye hazır olan.

Ve bir kadından: Sevmeyi, yıkmakla karıştıran.

Geriye bir ahlak dersi kalmaz. Geriye bir soru kalır: ***Bir aşk, ölmeden önce ne kadar acıya dayanabilir?***

Not: *Kıskançlığın cinsiyeti yoktur. Ben bir erkeğim—ve bu hikâyeyi yazdım çünkü o benim sevgilimdi. Belki de bu, ona yakın olmanın bir yoluydu.*
